

Alojz Blatnik in Primož Presetnik

PRVOMAJSKI TABOR NA PLANINI ZAPRIKAJ

Od 30. aprila do 3. maja je potekal prvomajski tabor na Krasjem vrhu – Planini Zaprikaj. Tabor sva po nekaj izzivih s strminami in luknjami v makadamu otvorila Jaroš O. in Lojze B. Do sirarne, kjer smo prebivali, sva prišla malo pred tretjo popoldan. Tjašo in Matevža sva pričakovala okrog 15h. Ker je padal dež, se nama ni pretirano mudilo. Tačas sva znosila nekaj opreme pred vhod, pogledovala po zemljevidu in se malo pred četrto vendarle odpravila na teren. Podobno kakor zadnji dve leti smo bili oboženi z Lidar točkami, kjer bi potencialno lahko bile jame. Zahvala gre Maticu za procesiranje celotne SZ Slovenije in Urošu, ki je to četrto pretvoril v nekaj prikladnih A4 listov in Excel tabelico za vnašanje v GPS. Žal ta trud prvi dan ni obrodil sadov. Vse točke so bile pozicionirane v strme stene, kjer ni bilo nobene

jame. S terena sva se vrnila okrog 18h in začela pripravljat drva za taborni ogenj. Kmalu so prišli še Primož P., Dean P., Darja K., Domagoj K., Nika P., Gregor P., Marina P., Nada P., Tomaž M., Luka V., Taras V., Matevž H. in Tjaša V. Jaroš je zašpilal na harmoniko, tako da mraz ni bil več problem.

Zjutraj (1. maja) nas je Gregor razdelil v dve ekipi. Prva v sestavi Darja, Domagoj, Jaroš in Lojze je odšla izmerit Volarnico. Druga ekipa v sestavi Gregor, Marina, Nada, Nika, Tjaša, Matevž, Tomaž, Primož se je pa napotila v smeri lovske kočice V jamah.

Prva ekipa je ocenila, da bomo jamo hitro izmerili, zato Domagoj niti ni vzel kovačije s seboj. Najprej smo res preiskali nekaj terena, potem pa našli ciljno jamo. Opremljal sem jaz (Lojze) in ko smo jamo pregledali smo v njej našli še eno luknjo. Ker nismo imeli kratkega konca štrika, da bi se vanjo spustili, smo se potolažili, da bo tu pač ostal vprašaj.

Potem se je pa zataknilo. Na dlančniku se nikakor ni hotel vklopiti Bluetooth. Po nekaj poskušanja sem se odločil, da bomo uporabili Topodroid. V Topodroidu pa nisem vedel, kako navezovati točke, jama ima pa več krakov. Ker je vse že zelo zeblo, smo se odločili za povratek. Ob povratku smo ravno ujeli desondirati Domagoja. Ta čas se je namreč odločil iti v tabor po opremo in pogledat, kaj mečkamo tako dolgo.

Druga ekipa se je z avti preko Njivic in M. Homca, mimo Planine Predoline,

preko malo snega skoraj prebila do obračališča na severni strani Krasjega vrha. Tam smo poiskali par že znanih jam in se potem začeli vzpenjati k točkam, kjer je Lidar pokazal, da so globlje ugreznine. Čisto blizu ceste smo najprej našli res zapeljivo brezence, vendar je Nika ugotovila, da je prekratko za registracijo. Višje po pobočju smo našli vhod v jamo, ki smo jo po ogledu vhodnih delov pustili za raziskave sledečega dne. Še višje po pobočju so se nekateri stisnili v eno poko pod smreko in tako naredili jamo Podsmrečnico. Malo nad to jamo je veliko večji skozenj z dvema lepima, vendar plitkima vhodnima breznomoma. Nič posebnega, le da je Nika skoraj zatajila opažanje netopirja, ki je celo Primoža pognalo v jamo, in se je tudi uspel stlačiti v Nikino opremo. Še smo se vzpenjali in preverili par potencialnih vhodov, od katerih je en gotovo jama, saj se začne z lepim in globokim breznom, ki si je zaslužil Starijev komentar, da je to Breznula (oz. nekaj takega). Sicer pa smo preverili še nekaj bolj ali manj globokih špranj in škrapelj. Na poti nazaj smo se ustavili in za prisotnost netopirjev preverili še eno kaverino pri Njivicah.

Luka in Taras sta si ogledovala okoliške luknje, ki so bile narejene v času vojne.

Kasneje so prišli še David Š., Ester P., Tomaž K., Aleksandra K. in Meta K.. S tabora je odšel Domagoj.

David in Ester sta šla preverit iste točke, kot sta jih prvi dan Jaroš in Lojze.

Družina Krajnc je pregledovala vojaške razvaline južnega pobočja Debeljaka. Ob obisku krajšega izkopenega vojaškega rova so naleteli na podor, za katerim se je navzgor odpiral okoli 10 m visok naravni kamin. Rov jim je uspelo splezati okoli 8 m visoko, naprej pa je bilo prenevarno, konča se nekje blizu površja. Celotno stvar so izmerili. Popoldne so locirali še vhod v Krasjo jamo

Volarnica. Foto: Darja Kolar

(kat. št. 9085).

Naslednji dan (2. maja) smo se znova razdelili v dve ekipi. David in Lojze sva šla ponovno v Volarnico in jo tokrat uspešno izmerila. Opremila sva tudi tisti krak, ki smo ga nameravali pustiti bolj-šim časom. Davida je zeblo »ku prasca« in je narekoval zelo hiter tempo risanja jame. Po izmerjeni jami sva se vrnila v dolgem loku, da bi našla še kakšno jamo. Jame nisva našla nobene, sva pa našla kup vojnih ostankov (več kot deset vojaških menažk, kramp, kilometre mulatjer, pest metkov). Našla sva tudi dve italijanski čeladi, ki sva ju vzela in sta zdaj v društvenih prostorih.

Popoldne smo se na taboru odločili, da pogledamo še ene Lidar točke (ekipa v sestavi David, Lojze in Ester). David je naredil Teota, to pomeni, da je pobegnil tako daleč naprej, da z Ester nisva vedela, kam točno je šel. Kasneje smo se našli, novih jam pa ne.

Marina, Gregor in Nada so se odpravili po stezi na izvidniški pohod proti lovski koči V jamah. Dosegli so jo, tam malo pogledali naokoli, vendar jim je zmanjkalo časa, da bi raziskali še okoliške begove.

Ekipa Jaroš, Tomaž, Ester, Nika, Tjaša in Matevž je šla izmeriti najdeno jamo prejšnjega dne, Primož pa je pazil na vreme in še malo raziskoval po okolici. Jama je požrla celo dvestometrco, razpoloženje je bilo na vrhuncu, le pri vzpenjajočih jamarkah in jamarjih je lahkotnost izstopa začela zbujati dvome o dolžini vrvi. Meritve so dodale svoje in začeli smo premišljati, da je treba pri gospodarju preveriti, kako skladišči opremo, da so se vrvi skrčile za polovico. Malo smo se pogovarjali o imenu. Jama je bila gotovo že raziskana, o čimer je pričal svedrovec na vrhu brezna. Stari je vedel, da so spodaj na obračališču leta nazaj taborili italijanski jamarji iz Mantove, zato je bil eden od predlogov za ime Grazie mille, ker so nam jamo pustili neregistrirano. To ime pa je naletelo na ostro nasprotovanje, da italijanskih imen že ne bomo dajali, sploh pa ne tu, kjer je potekala fronta! No, potem je bilo jami dano delovno ime Stari grehi. Nazaj grede smo si ogledali še muzej v naravi, ki ga predstavlja nekaj obnovljenih italijanskih frontnih jar-kov in tunelov.

Vhod v kaverno. Foto: Ester Premate

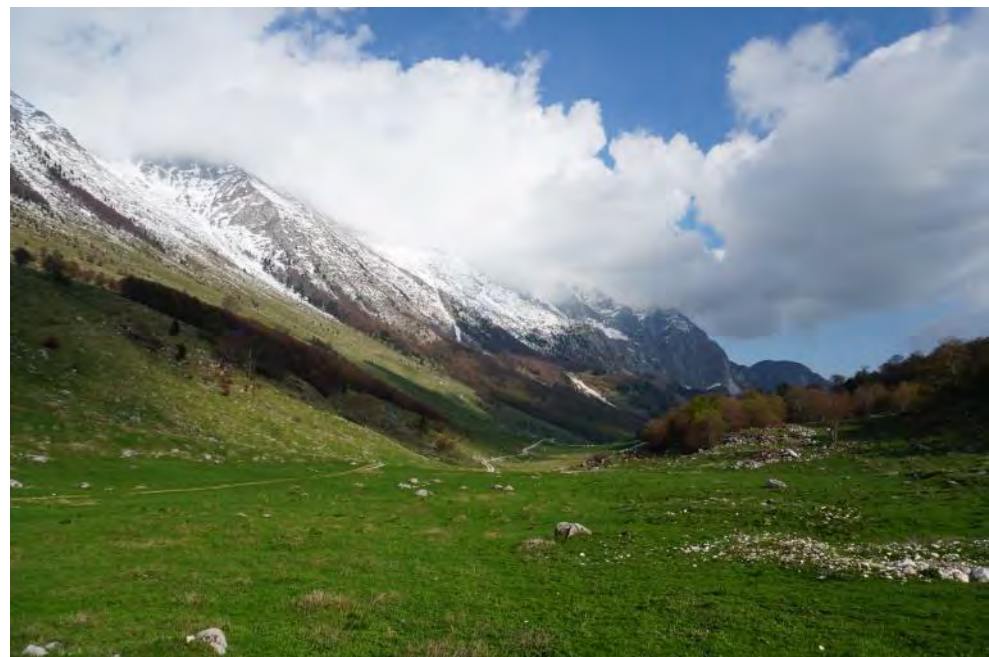
Družina Krajnc se je odločila poiskati še vhod K.V.1 (kat. št. 5822), po nekajurnem iskanju so ga našli 200 m od predvidene lokacije. Za obe registrirani jami so oddali B zapisnika s popravljenima legama in fotografijama vhodov (pridni).

Proti večeru so se domov odpravili vsi razen Jaroša, Davida, Matevža, Tjaše in Lojzeta.

Zjutraj (3. maja) je rahlo padal dež, ki je kasneje ponehal. Rečeno je bilo, da bi z Davidom šla izmeriti še eno jamo, vendar jaz nisem imel pretirano veliko motivacije. Ob devetih sta odšla Matevž in Tjaša, ostali smo pospravili in pomili prostore. V času pred odhodom sta

prišla še dva domačina s traktorjem, ki sta izmenično polnila gnojno jamo z vodo, da jo bosta naslednji dan praznila.

Skratka, potenciala za nove jame je še veliko, velika zahvala gre tudi predsedniku pašne skupnosti Zaprikaj, da nas je lepo sprejel in nudil udobno prenočišče. |

Planina Zaprikraj. Foto: Ester Premate